

בעולם

קובה

ספרד שניה

מלחמת העולם השנייה התחילה בספרד, בסדרה של חקירות צבאיות. מעטים הבינו אותה שעה, את משמעותן הגורלית. יתכן כי מלחמת העולם השלישית התחילה השבוע, על חופי קובה.

מטוסים מיסטרורים הפציצו את האי מן האוויר — כשם שהופצצה ספרד ב־1936 על ידי מטוסים מיסטרורים לא פחות. צבאות קובאיים, שאומנו וצוידו בידי זרים, נחתו בחוף קובה, בבואם ממיאמי — כפי שצבא אות ספרדיים, שאומנו וצוידו על ידי היטלר ומוסוליני, נחתו בספרד בבואם ממארוקו.

דבר אחד השתנה. 1936 היתה עדיין שנה של אידיאליסטים. מתנדבים מכל העולם זרמו לספרד, כדי להגן על החופש מפני מפלצת הזוועות. ביניהם היה — או לא היה — הדייר ישראל בר. ואילו בשנת 1961, העולם ציני יותר. קובה נראית ככלי בלוח-השחמת של מלחמת המעצמות.

קוץ בגרף. מאז יומו הראשון בשלטון, ניבא פידל קאסטרו לפלישה אמריקאית. רבים צחקו מנבואות אלה, ראו בהן טכסיס תעמולתי של דמאגוג. אולם פידל, שהוא הוגה דיעות רציני, ידע כי הפלישה בלתי-נמנעת. הוא צדק.

כי המהפכה הקובאנית היתה מן הרגע הראשון קוץ בגופו של המערב. היא היתה קוליקורא למיליונים הבלתי-ספורים של אמריקה הלא-סינית, החיים בתנאים של עבדות וצמיחה, המדוכאים והעשוקים על ידי שיכבה דקה של בעלי-הון וקרקעות.

אילו קם מנהיג מרחיק-ראות בארצות הברית, יתכן והיה מנסה לנצל בעוד מועד את הנטיית המהפכנית של המונים אלה. אולם האשינגטון לא יכלה לעשות זאת, מבלי לריב עם שליטי כל ארצות היבשת הדרומית. היא לא היתה מיכנה לכך.

היהודים יודעים. תחת זאת התקשרה המדיניות הצפון-אמריקאית לחיים ולמהת עם המשטרים הקיימים. הנשיא אייזנהואר, ואחריו הנשיא קנדי, ראו בראגה כיצד הופך קאסטרו לאליל ההמונים הלא-סיניים.

מעטים יודעים עד היכן כבר הרחיקה ה מהפכה הפיזיולוגית לחדור אל לב ההמון נים, מתחת לפני הקרקע. בין המעטים האלה נמצאים יהודי היבשת — מיניסוטה קטן אך עשיר. היהודים הסיקו בשקט את המסקנה כי הפיזיולוג ינצח במוקדם או במאוחר, וכי יביא לגל של לאומנות לא-סינית קיצונית. לאומנות זו תביא לסילוק הזרים העשירים — וביניהם היהודים — מארצות היבשת, כפי שהביא הנאציוניזם לסילוק הזרים העשירים — ומצריים — על כן החלו היהודים להעביר את הונם, בשקט, צפונה.

ארצות-הברית לא היתה מוכנה ומסוגלת להשלים עם המהפכה ללא קרב. התפרצות לאומנית לא-סינית יכולה לערער את עוצמת ארצות-הברית, להנחית עליה מכה ניצחת. יתר על כן, אמריקה ידעה כי בקובה יהיה המצב האינטראטני לטובתה, כשם שבלאוס המצב האינטראטני הוא לטובת ברית-המועצות וסין, הסמוכות.

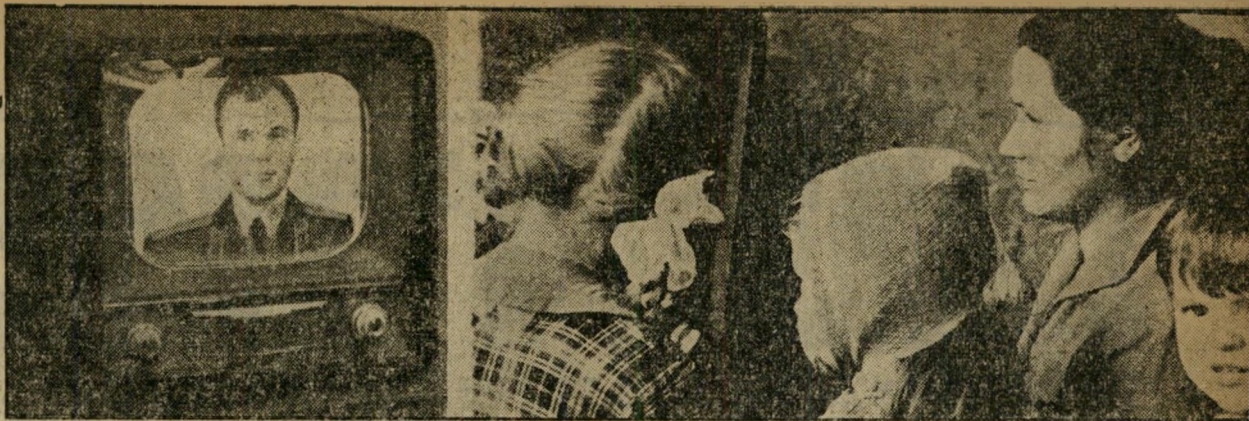
נחלים שד דם. האם יעמוד פידל בן מיבחן הקשה?

הדבר תלוי כולו בגורם אחד ויחיד: נאמיותם של איכרי קובה למשחררם הצעיר. במשך מאות בשנים ניכעו איכרים אלה לכל משעבד. קאסטרו בא, נתן להם עבודה, קרקעות וכבוד עצמי. עתה באים האנטטי-כהפכניים, ומכריוסם בפירוש, בראש מצעם, כי מטרתם להחזיר את הארמות המופקעות לפיאודלים המגורשים. האיכר הקובאי יודע זאת. האם ילחם?

קאסטרו נתן לאיכרים נשק. הוא ניצל כל יום של שלטונו, ודיבר אל ליבם בטלביזיה ובראדיו. עתה השאלה היא: האם יקומו מאות אלפי האיכרים המוויינים ויטביעו את הפולשים בנחלים של דם, כפי שניסו לעשות איכרי ספרד, בשעתו — או שמישטרו של קאסטרו יעלם מן העולם כנסיון-נפל שהקדים את תקופתו?

קרב מכריע. קיים עוד הבדל בין ספרד לבין קובה. ב־1936 הששה ברית-המועצות לקיומה, לא רצתה להסתכן בהרפתקה ב־ארץ רחוקה. כיום ברית-המועצות, כובשת החלל, שופעת בחוץ עצמי.

הקרב על קובה החל. הוא יהיה אחד הי קרבות הגדולים של המאה העשרים. לרוע מזלה, הצליחה ארצות-הברית להכניס את עצמה למצב בו יתייבצו בעלי המצפון ו שוחרי-החופש בעולם כולה. נגדה.

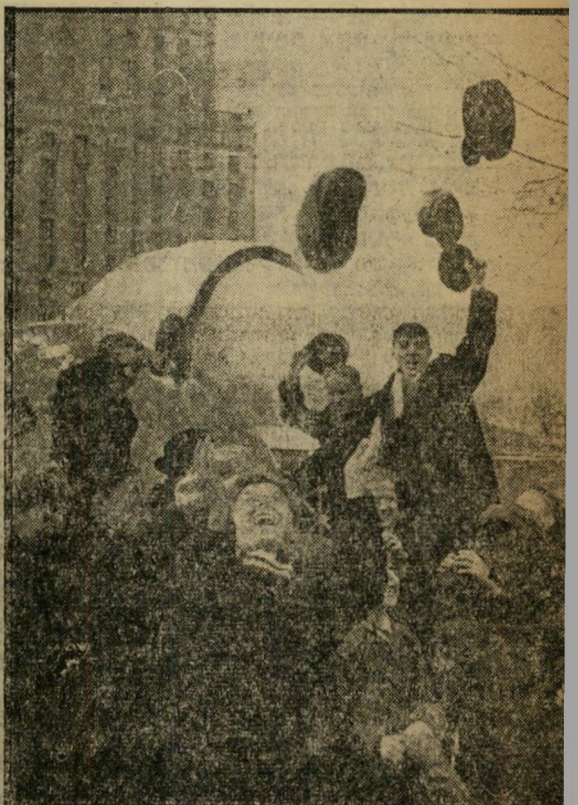
"איש היקום שלי, הזור מהר הפיתה!" הברוקה ואלנטונה גאנאריו, אשת הכובש, אחרי שראתה, יחד עם ילדי השכנים, את נצחון בעלה מעל מסך לימודי, עוד לפני שהגיע לבית-הספר לטיים.

על באתיך - איש חלל

מוסקבה צוהלת בקבלת פנים לרב-סרן גאגארין, כובש החלל

"הייד! הייד! ליבתינו מהווים אותך בדרכך!" שרה כל מוסקבה, לכבוד החלוש הראשון. ב־12 באפריל, היום ההיסטורי, צהלה מוסקבה בודה לכבוד הטייס הקטן שהפך לגיבור עולמי. כל קצין כמרוי היליהאוויר זכה לתשואות, נישא על כפי ההמון הצוהל, המעניק לו הרגשה של שהייה קלה בחלל.

הסמלונים צועדים ישרים: לימודי האוניברסיטה שבתו ממוסקבה, זרפכות התלמידים והתלמידות נשפטו אל הרחובות, כשכלי הנגינה הביתיים בידי הם, מוכנים לכיים בשביל צלם סימפאטי תמונות בינלאומיות של גיל ותרועה. תא המפלגה הקומוניסטית אף דאג לכרזות מתאימות לכבוד המאורע.